

Hei, Sinä 20-vuotias!

Oletko jo saanut aikaan jotain suurta? Sinulla on ollut aikaa, aikaa edistää unelmiasi, aikaa tulla laiskaksi. Miten siinä sitten kävi? Onko Sinulla jo paikka varattuna hotellien suurketjujen joukossa? Oletko jo pelastanut maailman? Tuliko unelmistasi sittenkään totta, vai oletko vasta menestyksesi kynnyksellä?

Nyt olen vielä nuori, maailma on avoinna. Tuntuu, että voisin valloittaa korkeimmat vuorenhuiput, selittää ilmastonmuutoksen, jättää nimeni historiankirjoihin, edes kuvatekstiin. Kaikki on mahdollista. Mutta pian väistyvät tutun ja turvallisen kouluni betoniseinät, samat jotka lämmittivät Harmajaa kouluvuosinaan, jäävät taakseni myös koti ja äidin valmistama lohimedaljonki. Saan astua omaan elämäni, päättää itse, minne tie vie. Mutta mistä sitten löydän itseni? Hauras on nuori elämä, herkästi särkyvä. Syrjäytyminen huolestuttaa nykypäivänä monia. Työtä saa vain työkokemuksella, työkokemusta saa työllä. Keksitkö ratkaisun, tavan, jolla hypätä pois oravanpyörästä? Päihteet vievät ojaan, väkivaltaisia suhteita, huonoja polkuja... Minkä tien ottaisi, jos ei ole viitoitusta?

Sinulla on tapana ylisuorittaa. Mitä jos ottaisit välillä rennosti? Mieti, mitkä asiat oikeasti merkitsevät Sinun elämässäsi. Onko se essee, joka on palautettava huomenna? Vai onko se sittenkin jotain muuta? Älä tapa itseäsi työllä! Biologian opettajamme sanoi: "Elämä ei ole koulua varten. Koulu on elämää varten. Mutta elämä on myös nyt." Vaikka olet aina ollut huono soveltamaan, voisit yrittää soveltaa tätä periaatetta myös työhösi. Valitsitko viisaasti? Otitko työn, joka on päivästä päivään kiinnostava, monipuolinen, vaihteleva? Vai päädyitkö sittenkin toimistoon, raidoittavatko sälekaihtimet pölyistä pöytäsi, jonka eteen et lopulta jaksaisi raahautua 9/10 vuodesta, koska lompakkosi painaa kuin synti? Jos vastasit kyllä jälkimmäiseen, toivon, että edes osa setelikasastasi liikenee hyvään tarkoitukseen. Vai kuluvatko rahat kuitenkin 366-paikkaiseen parkkihalliin ja sen täyttäviin autoihin, kullekin päivälle yksi, niin kuin lapsena haaveilit?

Muistatko vielä, kuinka selitit äidillemme ennen nukkumaanmenoa, että vielä jonain päivänä Sinulla on yhdeksän lasta? Sinuna en kuitenkaan toteuttaisi, tätäkään, lapsuuden unelmaasi. Kaksi

riittää, niin eivät voi syyttää Sinua väkiluvun räjähtämisestä. Tosiaan, jotta voisit saada lapsia, tarvitset miehen. Jospa se olisi sama mies kuin nyt? Ken tietää? Nykyisestä tulisi hyvä isä, sen voin sanoa. Mutta jos ei toimi, ei toimi. Vaikka sunnuntaina vierestäsi heräisi mies hiukset pörrössä, lapset voivat odottaa lähemmäksi 30-vuotissyntymäpäivääsi. Tilanteen täytyy olla tarpeeksi vakaa, vauvat pitävät pehmeistä alustoista.

Pidit kesistä, lomista ja matkustamisesta. Seurasivathan ne Sinua elämääsi vai jäivätne ne minun luokseni? Vaikka työpaikan täytyykin olla viihtyisä, varmista, että saat sieltä tarpeeksi lomaa ja rahaa, jotta voit tehdä rakastamiasi asioita. Vinkvink, opettajilla on pitkät lomat. Näen Sinut rannalla, poikaystäväsi iho kärventyy vähitellen, melkein koskee Sinuun.

Ihanat vaaleat pilvet

liukuvat taivaalla.

Hiljaa ja lumoavasti

laulaa ulappa.¹

Aikuistuminen on vaikea paikka. On hyvä, jos pystyt nousemaan yhä uudelleen ylös, kohti uusia pettymyksiä. Eläminen on aina elämisen arvoista, koska tulee onnentäyteisiä hetkiä, sellaisia kuin rannalla. On tärkeää muistaa pitää hauskaa, mutta ei liian, niin kuin isäni minulle huikkasi viedessään minua kuudennen luokan leirikoulubussille. Tanssivatko ystäväsi vielä eroottisesti takanasi, kun peset käsiäsi? Vai alkavatko aikuinen tylsyys, totisuus ja käyttäytymissäännöt tavoittaa jo askeliasi? Jos ei ota asioita liian vakavasti, arjesta löytyy enemmän pieniä valopilkkuja. Onni on itsestäsi kiinni.

Neljän vuoden päästä jo tapaamme!

Terv. Sinä silloin joskus xx

Ps. Kannattaa opetella syömään spagettia sivistyneesti, ettet nolaa itseäsi hienoissa tilaisuuksissa, joihin Sinut epäilemättä tullaan kutsumaan.

¹Katkelma Saima Harmajan runosta *Rannalla*, 1932

